

úřady školskými býv. země Slezské, zejména není takového ustanovení v předpisu § 37 zák. č. 18/1870 z. z. slez., jenž by v daném případě mohl přicházeti v úvahu.

Právem tedy v daném případě žal. úřad nepřihlížel ke dni, kdy rekurs st-lův byl odevzdán poštovní dopravě, a námitka, která tvrdí opak, jest bezdůvodná.

Pokud st-l při veřejném ústním líčení dovozoval, že lhůta byla dodržena proto, že do jeho rukou bylo rozhodnutí zshr-y doručeno až 23. února 1931 a že doručení dne 21. února se stalo do rukou příbuzného Pavla K., nelze k této námitce přihlídnouti, poněvadž nebyla obsažena v písemné stížnosti (§ 18 zák. o ss), v níž naopak jest uvedeno, že st-l byl o rozhodnutí zshr-y zpraven dne 21. února 1931.

Č. 12.056.

Učitelstvo (Slovensko): Platí předpis § 51 odst. 1 služ. pragmatiky učitelské č. 162/1928 Sb. (o zápočtu 10 let do započítatelné doby služební pro vyměření odpočivných požitků) pro učitele církevních škol, pensionované před 1. lednem 1926?

(Nález ze dne 3. října 1935 č. 18.459/35.)

V ě c: Aurel J. ve S., jakožto opatrovník Markéty Z. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o přípočet služební doby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dekretem referátu min. škol. z 25. srpna 1925 byla Markéta Z., definitivní učitelka evang. aug. vyz. ludové školy ve Š., narozená roku 1882, po dokázané neschopnosti k službě učitelské podle § 185 nař. min. vyuč. z 20. srpna 1905 č. 70000 přeložena na trvalý odpočinek dnem 31. srpna 1925 a vyměřeno jí výslužné.

Podáním na týž referát z 5. října 1932 žádal st-l jakožto opatrovník Markéty Z., aby u příležitosti úpravy jejího výslužného podle zák. č. 70/1930 Sb. bylo jí k její započítatelné služební době podle § 51 odst. 1 vl. nař. č. 162/1928 Sb. připočítáno 10 let a byl jí vyplacen rozdíl odpočivných požitků z přípočtu toho vyplývající od jejího přeložení do výslužby dnem 1. září 1925.

Referát min. škol. nař. výnosem vyměřil Markétě Z. podle nově stanovené pensijní základny odpočivné platy od 1. ledna 1933 a současně zamítl žádost st-lovu o započítání 10 roků pro výměru výslužného, poněvadž odst. 1 § 51 vlád. nař. ze 14. září 1928 č. 162 Sb. se jmenované netýká, ježto byla přeložena na trvalý odpočinek před 1. lednem 1926.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, nss uvážil:

Markéta Z. byla učitelkou při církevní škole ludové a odešla do výslužby dnem 31. srpna 1925; učitelský zák. č. 104/1926 Sb., vstoupivší v účinnost dne 1. ledna 1926, ji tudíž v činné službě již nezastihl.

Předpisy učit. zák. 104/26 Sb. stejně jako předpisy zákona platového č. 103/1926 Sb., zejména i ustanovení těchto zák. o odpočiv-

ných a zaopatřovacích platech (díl IV. učit. zák. a část šestá zák. plat.) vztahují se jen na učitele (stát. zaměstnance), kteří podléhají zákonu učitelskému (platovému), t. j. na ty, kteří v den účinnosti učitelského (platového) zák. byli ještě v činné službě. To je jasné patrné, pokud jde o státní zaměstnance, z ustanovení § 153 odst. 1 plat. zák. (srov. Boh. A 7677/1929), v příčině učitelů pak to plyne nepřímě z ustanovení odst. 3 § 47 učitel. zák., které by nemělo rozumného smyslu, kdyby se předpisy učit. zák. o odpočivných a zaopatřovacích platech (§§ 32 a násl.) vykládaly tak, že se vztahují i na ty učitelské osoby, které v den, kdy učit. zák. vstoupil v účinnost, byly již ve výslužbě. Správnosti tohoto výkladu nasvědčuje také ustanovení § 2 odst. 1 zák. z 20. května 1930 č. 70 Sb., které mluví o učitelích, na něž by se učit. zák. č. 104/1926 Sb. vztahoval, kdyby nebyli bývali přeloženi do výslužby před jeho účinností. Tímž předpisem § 2 odst. 1 zák. č. 70/1930 Sb. bylo pak stanoveno, že pro tyto učitele platí ode dne určeného v § 10 ustanovení §§ 32 až 34 učit. zák. č. 104/1926 Sb., mají-li podle platných pensijních pravidel nárok na odpočivné platy. V odst. 2 téhož paragrafu se pak praví, že do doby zmíněné v § 1 odst. 2 učit. zák. (t. j. až do obdobné úpravy platových a služebních poměrů) platí pro učitele tam zmíněných ostatních veřejných škol obecných a občanských (tedy zejména i pro učitele veřejných církevních škol na Slov. a v Podk. Rusi) ustanovení předchozího odstavce obdobně.

Platí tedy pro ty učitele veřejných církevních škol, kteří odešli do výslužby před účinností učit. zák., obdobně také předpis § 32 učit. zák., který stanoví, že se ustanovení platná pro státní učitele, na něž se vztahuje služební pragmatika učitelská (zák. č. 319/1917 ř. z.) týkající se výslužného, zaopatřovacích požitků a pensijního příspěvku, uvádějí v zásadě v platnost pro učitele obecných a občanských škol i se změnami a doplňky, vyplývajícími ze současného zákona o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců (platový zákon), z tohoto zák. a ze zák. pozdějších. V další větě cit. paragrafu byla pak vláda zmocněna, aby tyto předpisy, pokud potřebí, nařízením přizpůsobila zvláštním potřebám služby na obecných a občanských školách.

Na základě tohoto zmocnění byla vydána vl. nař. ze 14. září 1928 č. 162 Sb. služební pragmatika učitelstva národních škol, v jejímž § 51 odst. 1, zařazeném v kapitole »Odpočivné a zaopatřovací platy«, se v podstatě souhlasně s předpisem § 67 zák. č. 319/1917 ř. z. stanoví, že stane-li se učitel oslepnuv nebo pro duševní poruchu beze svého úmyslného zavinění neschopným k další službě a ke každému jinému výděлку, připočte se mu k jeho započítatelné služební době 10 let pro výměru výslužného.

Toto ustanovení platilo ovšem v době svého vydání jen pro učitele, vstoupivší do výslužby za účinnosti učit. zák. (srov. čl. III odst. 1 cit. vl. nař.), ale předpisem § 2 zák. č. 70/1930 Sb. platnost tohoto ustanovení byla vztahena obdobně, a to nejdříve od 1. ledna 1930 (arg. § 10 odst. 1 zák. č. 70/1930 Sb.), i na ty učitele, kteří byli přeloženi do výslužby před účinností zák. učit.

St-lce narozené v r. 1882 a dané do výslužby dnem 31. srpna 1925, byla úprava výslužebních platů podle zák. č. 70/1930 Sb. přiznána vý-

nosem žal. úřadu z 8. listopadu 1932, tudíž v době, kdy předpis § 10 odst. 1 cit. zák. nebyl ještě změněn ustanovením § 6 odst. 4 zák. č. 204/1932 Sb., které nabylo účinnosti teprve dnem 1. ledna 1935 (arg. § 29 odst. 1 tohoto zák.), resp. ustanovením § 4 vl. nař. č. 275/1934 Sb.

Z hořejších vývodů plyne, že neobstojí názor žal. úřadu, že se předpis § 51 odst. 1 vl. nař. č. 162/1928 Sb. Markéty Z. netýká, poněvadž byla přeložena na odpočinek před 1. lednem 1926. Vycházejí z tohoto nesprávného názoru, nezkoumal žal. úřad, zdali jinak jsou v daném případě splněny předpoklady právního nároku na přípočet 10 roků pro výměru výslužného, a nezbylo proto, než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.057.

Učitelstvo: Právní moc poukazu požitků učitele veř. školy národní vzhledem k ustanovením § 30 zák. č. 104/1926 Sb.?

(Nález ze dne 3. října 1935 č. 18.461/35.)

Věc: Oskar M. ve Št. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o funkční přídavek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad v cestě instanční odvolání st-lovu do výnosu zšr-y v Brně z 12. června 1931, jímž byly zamítnuty námitky st-lovu do výnosu téže zšr-y ze dne 22. ledna 1931 o zastavení dalšího poukazu ředitelského přídavku dnem 31. prosince 1930, kterýžto přídavek byl mu dosud vyplácen podle § 15 učit. zák. č. 104/1926 Sb.

O stížnosti nss uvažil:

Své rozhodnutí opřel žal. úřad jednak o důvody výnosu zšr-y, jednak o důvody vlastní. Odůvodnění prvé stolice uvádí v podstatě toto: 1. Výnosem z 22. listopadu 1927, kterým byl ke své žádosti přesazen na požitkově volné místo učitelské ve Št., přestal býti st-l právně správcem školy v D., ježto jeho žádost o definitivní přesazení jest podle své povahy stejného dosahu jako vzdání se bývalého místa v D. St-l nebyl již tedy ve služebním poměru, jenž by podle § 15 učit. zák. zakládal nárok na ředitelský přídavek. 2. Nárok st-lův byl by snad opodstatněn, kdyby se jednalo o přeložení z moci úřední, nelze však odůvodniti zákonnými předpisy, aby, když se o přeložení sám ucházel, byl mu přiznán ředitelský přídavek, určený pro služební místo, obsazené již pravoplatně jiným učitelem. 3. Ani okolnost, že poukaz přiznaného mu ředitelského přídavku z 2. března 1929 nabytí právní moci, nemůže pro st-le založiti platně právní nárok na tento ředitelský přídavek, ježto zmíněný poukaz není konstitutivní povahy a nemá rázu judikátního výroku o právním poměru, jenž jest podle zákona podmínkou určitých služebních příjmů.

Vlastní argumentace žal. úřadu jest pak založena v podstatě na úvaze, že st-l, byv dekretem okr. škol. výboru podle výnosu zšr-y v Brně z 31. ledna 1926 z dosavadního místa řídicího učitele v D. vyvázán, neměl nároku na ředitelský přídavek podle § 15 učit. zák., ježto týž při-